

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. A.
právně zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem
Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4, pobočka pro doručování:
V Tůních 11, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 21. 12. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2021, č. j.
OAM-158/LE-LE05-LE05-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 12. 2021, č. j. OAM—158/LE-LE05-2021 byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), neboť je Alžírská demokratická a lidová republika dle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen **vyhláška**), považována za bezpečnou zemi původu a žalobce neprokázal, že by v Alžírsku pociťoval odůvodněný strach z pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu, či že by mu tam hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, tedy že by Alžírsko v jeho případě nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu.

II.

Žaloba

2. V žalobě vyjádřil žalobce nesouhlas se závěry žalovaného, neboť dle jeho názoru nelze v jeho případě Alžírsko považovat za bezpečnou zemi. Žalovaný se řádně nevypořádal s argumentací žalobce, který žije na území ČR dlouhou dobu, má zde vazbu k nezletilému synovi, jenž je v péči matky a žalobce právní cestou usiluje o styk s ním. Žalobce je více než patnáct let homosexuál a svoji orientaci se snaží skrývat. V zemi původu je homosexualita posuzována jako ostuda celé rodiny, je nepřípustná a trestána, z tohoto důvodu se žalobce důvodně bojí návratu do Alžírska. Jeho obava je zvýšena tím, že v mezidobí jeho bývalý partner prozradil jeho orientaci členu rodiny žalobce a tím i jeho rodině, která žalobce nenávidí a ohrožuje na životě. Nyní tak žalobci v Alžírsku hrozí újma ze strany rodiny i státních orgánů a země původu pro něj z tohoto důvodu není bezpečná. Žalobce dále popsal oblasti, v nichž jsou porušována základní lidská práva v zemi jeho původu. Uvedl, že při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany došlo k nedorozumění či neúplnému tlumočení, neboť uvedl i to, že se obává chování domovského státu, kde mu hrozí kruté a nelidské zacházení, mučení a uvěznění. Žalobce zpřetrhal vazby v zemi původu a nemá zde absolutně nikoho, kdo by ho ochránil. Rodinné vazby má na území ČR, je citově fixován na svého syna, jehož není schopen opustit. Přizpůsobil se evropskému způsobu života a není schopen zpětné integrace. Rozhodnutí žalovaného je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života jeho i jeho syna, z čehož dovozuje porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Žalovaný nevzal v úvahu délku pobytu žalobce na území ČR ani jeho účinnou snahu o obnovení pravidelného styku se synem. Žalovaný se nevypořádal s informacemi týkajícími se závažného porušování práv homosexuálů, proto navrhuje, aby soud provedl důkaz aktuálními zprávami nezávislých mezinárodních organizací o stavu porušování lidských práv se zaměřením na problematiku a trestnost homosexuality v Alžírsku. Žalobce by se v zemi původu ocitl na okraji společnosti, bez možnosti ubytování a finančního zajištění. Má za to, že by mu mohl být udělen azyl alespoň formou doplňkové ochrany, ev. z humanitárních důvodů s ohledem na důvody hodné zvláštního zřetele. Neudělení azylu by žalobci způsobilo nenahraditelnou psychickou i materiální újmu. Navrhl, aby žalobě byl přiznán odkladný účinek z důvodu hrozící újmy spočívající v porušení práva na svobodu pohybu a práva na život.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 1. 2022 uvedl, že se vymezuje proti některým ryze účelovým tvrzením a námitkám uvedeným v žalobě, pomocí nichž se právní zástupce zřejmě snaží dodatečně přidat azylovému příběhu žalobce na dramatickosti. Tvrzení, že v průběhu správního řízení mělo dojít k nedorozumění při tlumočení, neboť žalobce již tehdy konstatoval svoji obavu ze státních orgánů Alžírsko, považuje žalovaný za účelové, neboť z protokolu o pohovoru vyplývá, že žalobce na dotaz, zda se kromě své rodiny obává v zemi původu ještě něčeho dalšího, odpověděl „ne“, přičemž na konci pohovoru nevznel žádné námitky proti zápisu jednotlivých otázek a odpovědí. Pokud žalobce uvádí, že v „mezidobí“ jeho bývalý přítel údajně prozradil sexuální orientaci žalobce jeho bratranci a nyní to již ví celá rodina, pak žalovaný odkazuje na protokol o seznámení s poklady napadeného rozhodnutí, kdy žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné nové informace, jež by sdělil. Je proto s podivem, že právě ve třítydenním období, jež dělí konání uvedeného protokolu a sepsání žaloby, prozradil bývalý partner žalobce rodině jeho sexuální orientaci a to poté, co ji žalobce posledních 15 let úspěšně skrýval. I kdyby rodina žalobce o jeho sexuální orientaci věděla, na případu by to nic nezměnilo v situaci, kdy se k ní žalobce vrátit nechce. Veškeré obavy žalobce jsou tedy v tuto chvíli jen hypotetické a samotné tvrzení žalobce o jeho sexuální orientaci nepůsobí věrohodně. Žalobce byl během svého pobytu v ČR již 6x pravomocně odsouzen pro spáchání trestné činnosti, o povolení k pobytu tedy přišel svou vlastní vinou a stejně tak sám zapříčinil udělení správního vyhoštění. Institut mezinárodní ochrany neslouží jako tzv. záchranná brzda pro případ, kdy cizinec přijde vlastní vinou o možnost legálního pobytu na území ČR tím, že opakovaně páchá trestnou činnost. Na skutečnost, že je Alžírsko pro žalobce bezpečnou zemí původu, nic nemění žalobcovy rodinné vazby v ČR, kde má syna, ani absence zázemí v Alžírsku či dlouhý pobyt v ČR. Azylový příběh žalobce nepůsobí věrohodně. Žalobce si má být své homosexuality vědom již 15 let, ale „neví, kde to chytil“. Až do roku 2010 žil se svou bývalou manželkou, s níž má syna, přičemž již v té době měl být homosexuál. Z rozsudku OS Teplice sp. zn. 23 T 124/2018 ze dne 4. 3. 2019 mj. vyplývá, že do listopadu 2017 žalobce žil se svou družkou, pro jejíž týrání byl odsouzen k trestu odnětí svobody, přičemž jeho jednání bylo dle rozsudku motivováno žárlivostí. Napadené rozhodnutí je dle žalovaného plně v souladu s platnou legislativou a žalobce ani v náznaku nedokazuje opak, navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba není důvodná.
7. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
8. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu „Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
9. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu „Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“
10. Žalobce v žalobě žalovanému vytýkal, že se v napadeném rozhodnutí správně nevypořádal s jeho argumentací ohledně vazby k nezletilému synovi, jenž v ČR žije se svou matkou a dále s tím, že se žalobce důvodně obává svého návratu do Alžírsko z důvodu své homosexuální orientace, o níž se jeho rodina v mezidobí dozvěděla, v důsledku toho mu hrozí kruté a nelidské zacházení..
11. Zemí původu žalobce je Alžírsko, jež se v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Soud považuje za nezbytné vypořádat nejprve námitku žalobce ohledně údajného nesprávného posouzení bezpečnostní a politické situace v Alžírsku, neboť se jedná o elementární podmínku pro rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné dle § 16 zákona o azylu. Především je třeba zabývat se tím, zda podklady shromážděné správním orgánem v průběhu řízení korespondují se stanovenými podmínkami pro zařazení Alžírsko na seznam bezpečných zemí původu a zda je v té souvislosti napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Až následně, vyjde-li najevo, že Alžírsko figuruje na zmiňovaném seznamu bezpečných zemí oprávněně, může soud přistoupit k individuálnímu posouzení žádosti jako takové, ve smyslu prokazování, zda Alžírsko lze považovat za bezpečnou zemi původu ve vztahu k žalobci.

12. Žalovaný vzal jako základ pro svůj závěr, že Alžírsko je bezpečnou zemí původu, tři zprávy, přičemž první z nich je „Alžírsko Informace Human Rights Watch 2021“ ze dne 26. 1. 2021 se zabývá potlačováním pro-reformního protestního hnutí Hirak, prezidentskými volbami, svobodou shromažďování, svobodou slova, nezávislostí soudů, ústavní reformou, právy žen a sexuální orientací, migrací a žadateli o azyl. Otázce homosexuality je věnována jen jedna věta a to, že „Sexuální vztahy mezi osobami stejného pohlaví jsou trestné podle § 338 trestního zákoníku a je pro ně stanoven trest odnětí svobody až na dva roky.“ Druhou zprávou je „Alžírsko – Informace MZV ČR, č. j. 105908-7/2020-LPTP ze dne 21. 7. 2020 k č. j. MV-30747-1/OAM-2020“ ze dne 28. 7. 2020, která se zabývá postojem státních orgánů vůči Hnutí za autonomii Kabýlie, postojem státních orgánů vůči ateistům, situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratem do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Otázkou postavení homosexuálů se tedy tato zpráva nevěnuje ani okrajově. Třetí zprávou, z níž žalovaný vycházel, je „Alžírsko – Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu, Stav: listopad 2021“ ze dne 2. 11. 2021. V této zprávě se k otázce dodržování lidských práv konstatuje, že Alžírsko garantovalo v ústavě řadu základních lidských práv a svobod, problém lze spatřovat v jejich praktickém uplatňování. V oblasti lidských práv Alžírsko učinilo progresivní legislativní kroky, např. zvýšení ochrany žen proti násilí, rozšíření práv berberského obyvatelstva nebo tolerance v oblasti náboženství, ústava však nezahrnuje ustanovení, která by zabránila diskriminaci na základě genderové identity nebo sexuální orientace. Sexuální menšiny nebyly sice systematicky a cíleně pronásledovány na základě své sexuální orientace, avšak jejich ochrana zůstává nedostatečná a trestní zákoník kriminalizuje sex osob stejného pohlaví. Trestní zákoník kriminalizuje „neslušnost na veřejnosti“ a sexuální vztahy stejného pohlaví odnětím svobody až na 3 roky a pokutou 10 000 dinárů, které se týkají mužů i žen. Alžírsko splňuje – s výhradou vůči individuálním případům prokazatelně politických odpůrců režimu a LGBT osobám – základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazeno na seznamu bezpečných zemí původu. Žalobce konstatoval, že se žalovaný nevypořádal s informacemi týkajícími se závažného porušování práv homosexuálů, kteří jsou terčem útoků soukromých osob i státu a navrhl, aby soud provedl důkaz aktuálními zprávami nezávislých mezinárodních organizací o stavu porušování lidských práv se zaměřením na problematiku a trestnost homosexuality v Alžírsku.
13. Soud má za to, že uvedené zprávy, jež žalovaný jako podklad pro své rozhodnutí shromáždil, jsou postačující. Byť nejsou zcela vyčerpávající, je z nich zřejmé, že se žalovaný tematikou dodržování lidských práv homosexuálů zabýval a to, byť stručně, i v napadeném rozhodnutí. Z žalovaným shromážděných podkladů vyplývá, že homosexualita je v Alžírsku nezákonná. Je proto třeba posoudit, zda hrozba trestu odnětí svobody, resp. jeho délka (dle zprávy Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu z 2. 11. 2021 trest odnětí svobody až na 3 roky a pokuta 10 000 dinárů, dle zprávy Alžírsko Informace Human Rights Watch 2001 ze dne 26. 1. 2021 trest odnětí svobody až na dva roky) představuje důvod pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a zda tedy samotná existence tohoto trestu je způsobilá odůvodnit udělení azylu. Nejvyšší správní soud dochází k závěru, že nikoli. Přísná kritéria azylové relevance homosexuality nastavil ve svém judikátu ze dne 15. 3. 1988 (BverwGE 79, 143) Německý spolkový správní soud. Podle tohoto judikátu je homosexualita jako nezměnitelná charakteristika jedince azylově relevantní pouze tehdy, hrozí-li za ni ve státě původu těžký

tělesný trest nebo trest smrti a je-li trestem postižena již samotná homosexuální orientace, hrozící trest tedy musí být, aby byl podle uvedeného náhledu azylově relevantní, obzvláště přísný a zjevně nesnesitelně tvrdý a jeho smyslem musí být více, než toliko postih za narušení veřejné bezpečnosti. Soud má za to, že výše trestu odnětí svobody v délce trvání až dva (či tři) roky nepředstavuje pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu a tedy splnění podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a z tohoto důvodu dospěl k závěru, že zařazení Alžírsko na seznam bezpečných zemí neodporuje přímo účinným požadavkům Přílohy I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Z tohoto důvodu soud považuje žalobcem požadované provedení důkazu aktuálními zprávami nezávislých mezinárodních organizací o stavu porušování lidských práv se zaměřením na problematiku a trestnost homosexuality v Alžírsku za nadbytečné, neboť má zato, že zařazení Alžírsko na seznam bezpečných zemí na základě uvedených zpráv, z nichž žalovaný vycházel, představuje zjištěný stav věci způsobem, který neodporuje přímo účinným požadavkům Přílohy I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Nelze tedy mít za to, že by žalobci v zemi původu v důsledku jeho homosexuality hrozilo kruté a nelidské zacházení či mučení a z obsahu shromážděných podkladů lze závěry ohledně bezpečnosti země seznat.

14. Soud proto následně přistoupil k individuálnímu posouzení žádosti jako takové ve smyslu prokazování, zda Alžírsko lze považovat za bezpečnou zemi původu ve vztahu k žalobci a zabýval se jeho námitkami týkajícími se existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Charakteristickým znakem rozhodování o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu je zdůraznění důkazního břemene žadatele, v důsledku čehož leží hlavní odpovědnost za prokázání toho, že se ve vztahu k němu o bezpečnou zemi původu nejedná, na žadateli. (viz např. rozhodnutí NSS ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2000-32). Chtěl-li tedy být žalobce v řízení úspěšný, bylo jeho úkolem přesvědčit, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť jeho mimořádný azylový příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu z důvodu, že mu hrozí větší riziko pronásledování či vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008, bod IV. c), a splňuje proto podmínku pro udělení azylu.
15. V té souvislosti je třeba vycházet především z výpovědí žalobce učiněných v rámci správního řízení. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 11. 2021 žalobce uvedl, že Alžírsko opustil v roce 1993 či 1994 kvůli teroristům, a o udělení mezinárodní ochrany žádá, neboť je již dlouho v ČR a zde se stal homosexuálem. Do Alžírsko se proto nemůže vrátit, neboť by to pro jeho rodinu byla ostuda a zabili by jej. To, že je homosexuál zjistil před patnácti lety na diskotékách. Byl ženatý, ale od roku 2010 bydlel sám a v roce 2011 se rozvedl, neboť ho to s manželkou již nebavilo. Jiný důvod, pro nějž žádá o mezinárodní ochranu, nemá. Jeho rodina o jeho homosexualitě neví, tajil to před ní, avšak obává se, že by mohl udělat nějakou chybu a někdo by to mohl zjistit. V případě svého návratu do Alžírsko by se svou rodinou nežil. Kdyby však zjistili, že je homosexuál, byla by to ostuda. O mezinárodní ochranu nepožádal dříve, neboť byl po uvěznění v šoku, v ČR měl trvalý pobyt a nic jiného nepotřeboval, teď však už legální pobyt nemá, neboť povolení k pobytu mu bylo zrušeno asi před pěti lety. Má syna, jehož již 4,5 roku neviděl, avšak teď by to chtěl napravit. V Alžírsku nikdy žádné problémy neměl.

16. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 30. 11. 2021 uvedl, že o mezinárodní ochranu neúspěšně žádal v ČR již v roce 2001. Nyní o mezinárodní ochranu žádá z důvodu obav z návratu do Alžírsko proto, že je homosexuál a obává se v té souvislosti své rodiny, mohli by jej zabít bratranci. Kromě toho tu má syna, jehož tu nechce nechat samotného.
17. Soud má zato, že z výpovědi žalobce je zřejmá absence mimořádnosti azylového příběhu žalobce a tudíž neunesení důkazního břemene, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl zcela konkrétní důvody, pro něž považuje za účelovou a zcela nevěrohodnou žalobcovu argumentaci týkající se samotné existence jeho homosexuality a jeho strachu z pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu či z důvodu reálně hrozícího nebezpečí vážné újmy v souvislosti s posouzením důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, když tyto obavy žalovaného jsou čistě hypotetické a soud proto shodně se žalovaným dospěl k závěru, že v žalobcově případě lze považovat Alžírsko za bezpečnou zemi původu. Tvzení žalobce ohledně jeho homosexuality soud shodně se žalovaným neshledává věrohodnými, neboť žalobce o své homosexualitě ví, dle svého tvrzení cca 15 let, přesto žil cca do roku 2010 s manželkou, s níž zplodil syna, přičemž, a to soud zdůrazňuje, po rozvodu manželství žil ve společné domácnosti se svou družkou a svoji homosexualitu nadále tajil. To vše za situace, kdy žil v ČR, kde měl možnost svoji sexuální orientaci svobodně projevit a realizovat. Soud neshledává věrohodným ani tvrzení žalobce ohledně toho, že po 15 letech úspěšného tajení homosexuality před rodinou v zemi původu došlo právě v mezidobí od vydání napadeného rozhodnutí do podání žaloby k tomu, že se jeho rodina o jeho orientaci dozvěděla. V té souvislosti soud odkazuje na protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 30. 11. 2021, tedy cca týden před vydáním napadeného rozhodnutí, kdy žalobce na dotaz, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti či nové informace, jež by měl vzít žalovaný v úvahu při posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, výslovně uvedl, že nikoli, zároveň nenavrhл doplnění podkladů pro rozhodnutí a ani se k nim nevyjádřil. S ohledem na to, že žalobce není se svou rodinou v kontaktu již několik let, je na místě položit si otázku, z čeho čerpá své přesvědčení, že by jej chtěli bratranci kvůli jeho homosexualitě zabít. Žalobce ani neobjasnil, proč by mu nemohly orgány jeho domovského státu poskytnout ochranu před hypotetickou hrozbou členů jeho rodiny či z jakého důvodu by nemohl žít v zemi původu v oblasti, kde členové jeho rodiny nežijí a to i se zohledněním toho, že žalobce výslovně uvedl, že by se ke své rodině v žádném případě nevrátil. S hodnoceními žalovaného ohledně věrohodnosti tvrzení žalobce o existenci jeho homosexuality se proto soud v plném rozsahu ztotožňuje a považuje je za přezkoumatelná a z těchto důvodů na ně pro stručnost odkazuje. Napadené rozhodnutí proto nelze hodnotit jako nepřezkoumatelné či založené na nedostatečných skutkových zjištěních.
18. Soud zároveň zohlednil dobu, která uplynula od podání předchozí žádosti o azyl v r. 2001 do podání nové žádosti a důvod jejího podání. Žalobce ve zmíněném protokolu o pohovoru ze dne 30. 11. 2021 na dotaz, proč o mezinárodní ochranu nepožádal již dříve, uvedl, že tak neučinil, neboť „měl legální papíry, měl trvalý pobyt a nepotřeboval nic jiného. Ale teď už papíry nemá a nemůže tady přeci být nelegálně bez papírů“. V té souvislosti je třeba uvést, že pokud měl žalobce v úmyslu legalizovat svůj pobyt v ČR poté,

co bylo jeho povolení k pobytu již před několika lety zrušeno z důvodu opakovaně páchané trestné činnosti, měl postupovat cestou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a nikoli cestou žádosti o mezinárodní ochranu. V té souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 : „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“

19. Rozhodnutím žalovaného z výše uvedených důvodů nedošlo ani k porušení principu non-refoulement (zákazu navracení) zakotveného v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, podle něhož „Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“
20. Z výše uvedených důvodů mělo použití konceptu bezpečné země původu v posuzované věci potřebnou oporu. Jsou-li dány důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se již, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Z tohoto důvodu nemůže mít na rozhodnutí vliv ani žalobcova argumentace, že napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.r.s.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. 2. 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

